

Rozhovor

„Jediný důvod, proč se druhých ptáme, jak strávili víkend, je ten, abychom jim mohli povědět, jak jsme ho strávili my.“

– Chuck Palahniuk

„Čau Karle, jak to jde?“

„Ále, ani se neptej. Znáš ten pocit, když se s někým bavíš a najednou si uvědomíš, že tě ten daný člověk vůbec nevnímá? Nebo co hůř, ty nevnímáš jeho?“

„Jo, to znám. Bohužel až moc dobře.“

Karel si povzdychne. „No, tak to se mi poslední dobou stává skoro pořád.“

„Hm... Na světě je nás čím dál tím víc a čím dál tím víc jsme uzavřeni jen sami do sebe. 7 miliard lidí uvězněných ve svých hlavách. Ve svých kostěných vězeních o objemu 1450 cm³... Hledíme si jen svého, a co se děje kolem, nás nezajímá. Všichni ostatní jsou bezvýznamní. Jde jen o nás. O náš příběh. To my jsme ti hlavní hrdinové tohoto života. Ostatní jsou jen komparz. Nezbytný křoví.“

„Souhlasím,“ přikyvuje Karel. „Nejlépe je to vidět, když s někým začneš mluvit. Každý tě poslouchá, ale nikdo tě nevnímá.“

„Není divu. O tebe tady totiž nejde. Ty seš jen vedlejší postava. Bezvýznamná epizodní role v jejich celoživotním story. Je úplně jedno, co říkáš, protože ve skutečnosti tvé problémy nikoho nezajímají. Každý jen čeká, až domluvíš a bude moci mluvit on. Až se bude moci podělit o SVOJE zážitky, názory, radosti a starosti.“

„Nikdo nenaslouchá, ale všichni chtějí, aby jim bylo nasloucháno.“

„Ano, lidé nenaslouchají. Jen poslouchají. V tom je rozdíl. Poslouchají, ale nevnímají. Přikyvují, soucítí, chápou, rozumějí, ale v duchu už se nemůžou dočkat, až konečně zmlkneš a přijde řada na ně.“

„To mi připomíná můj nedávný rozhovor s Lucií. Víš, kterou myslím...“

„Jasně, Zrzku.“

„Potkali jsme se tuhle v obchodáku:

„Ahoj Karle, tak co dlouho jsme se neviděli. Co furt děláš?“

„Ále, minulý týden jsem byl v Austrálii.“

„Tý jo, nepovídej. A jaký to tam bylo?“

„Nic moc. Sežral mě tam krokodýl.“

„Fakt jo? To muselo asi hodně bolet, co?“

„Abych pravdu řekl, nic příjemného to nebylo.“

„Tak to ti fakt nezávídím. Ale jak koukám, hojí se to docela dobře, ne?“

„Ale jo, už je to mnohem lepší.“

„Tak to jsem ráda.“

„No, a co ty? Jak se máš?“

„Jo, jo fajn. Právě jsme se přestěhovali, znáš to. Samý zařizování a tak... bla, bla, bla... kuchyň... bla, bla, bla...“

„Hm... Komunikace se změnila jen v povrchní zábavu. Lidi už nezajímá obsah tvých slov. Jsi jim úplně fuk. Stal jsi se pouhým zpestřením jejich jednotvárného dne. Mluví se jen, aby se mluvilo.“

„Jde jen o to kecat.“

„Trávit čas.“

„Zahnat nudu.“

„A kdy už se náhodou stane, že o tvůj ubohý život někdo projeví zájem, tak jen proto, aby se s tím mohl pochlubit ostatním. Aby měl super téma k dalšímu rozhovoru.“

„Senzační novinku, jak vystříženou z bulvárních plátků.“

„Přesně. Drby, klepy, pomluvy... tím lidstvo vždycky žilo. O co, že se Lucie o té tvé historce zmíní každému, koho potká.“

„To nepochybně...“

„Ahoj Pepo, bys nevěřil, koho jsem včera potkala.“

„Koho?“

„Karla.“

„Toho už jsem neviděl. Jak se má?“

„Žádná sláva, nedávno ho sežral krokodýl.“

„Vážně? A jak to zvládá?“

„Docela v pohodě, už zas běhá jak rybička.“

„To je dobře.“

„Jo, jo, to je. A víš, jak teďka zařizujeme ložnici... bla, bla, bla...“

A nejsmutnější na tom všem je, že tak, jak Lucku nezajímala moje historka s krokodýlem, stejně tak mě nezajímaly její starosti s bytem. Co mně je po nějakým taburetu z pravý švédský hovězí kůže? Komu cpe supervýhodný mahagonový konferenční stůl jen za 7 330 Kč včetně DPH? Já mám svých starostí dost. A barva něčích záclon v obýváku mně opravdu, ale opravdu nezajímá. Já tam bydlet nebudu.“

„Vidíš? A to je právě ten problém. Ta uzavřenost. Ta zahleděnost do sebe... Skončili jsme jako učebnicový příklad dokonalého egoisty. Náš svět končí za našimi rohovkami. A o to, co je dál, se už nestaráme...“

„Zajímalo by mě, jestli to dřív bylo lepší.“

„To nevím, ale rozhodně to je...“

„...smutný obraz naší civilizace. Jo, to je.“

„Až se z toho chce člověku brečet.“

„Pravda je bohužel taková, že v dnešním světě je zatraceně těžký najít někoho, kdo tě upřímně zajímá a koho zajímáš ty.“

„Někoho, s kým si rozumíš, kdo tě chápe a komu nejseš ukradenej.“

„Někoho, s kým se můžeš podělit o všechny své radosti a strasti a nebudeš si připadat, jako bys mluvil do zdi.“

„Jo... je to opravdu těžký.“

„Naštěstí, nám dvěma se to povedlo.“

„Ano, máme zatraceně velkou kliku.“

Karel pohlédne na hodinky. „No, skvěle jsme si pokecali, ale už budu muset jít do práce.“

„No jo. Taky už pofrčím.“

„Tak zas někdy na viděnou.“

„Jo jo. Měj se.“

„Čau.“

Karel si upraví kravatu, zapne sako, odstoupí od zrcadla, nazuje boty a vyjde ven ze svého bytu.